

ఏరా... ఏరా... ఏమైపోతివే!

ఎన్నెలొస్తే మావూరు గ్యాపకమొస్తాదంటి గదా! మావూరు గ్యాపకమొస్తే, మా ఏరు గ్యాపకమొస్తాది. అహ... అట్టగాదులే, వూరు గ్యాపకమొచ్చినాక ఏరు గ్యాపకం రావడంగాదు. వూరు ఏరు ఒక్కటేపారి గ్యాపకం వస్తాయి. అన్ని వూర్ల సంగతీ నాకు తెల్లుగానీ, మావూరి సంగతికొస్తే మాత్రం, వూరు ఏరు యేరుగాదు. రెండూ ఒకటే. అందుకే 'మావూరు' అని ఎట్టా అంటావుండానో, అట్టానే 'మా ఏరు' అని గుడకా అంటావుండా. వూరు ఏరు ఒకటిగా కల్పిపోయి గ్యాపకాల నిండాకూ అలికి ఆరబోసినట్టు కనిపిస్తావుంటే, వాంటికంటితో వాక్కదాన్నే సూసేదెట్ట?

“వూరు 'మావూరు' అంటివి, సరేనబ్బా... ఏర్ను 'మా ఏరు' అంటే ఎట్ట? మీవూరికాపక్క ఈపక్కవుండే వూర్ల వాళ్లేంగావాల? వాళ్లకు ఏరులేదా, నీళ్లుయియ్యవా? యిట్టనేగద యిప్పుడు పైనుండే వాడూ, కింద వుండేవాడూ నీల్లకోసం కొట్లాడుకుంటావుండేది?...” అనొచ్చు. నేనట్టా అన్నేదబోవ్! మా పెన్నేటి నీళ్లన్నీ నేనే తాగాలనుకోడంలేదు. వాళ్లవూర్లకాడవుండే ఏర్ను 'మా ఏరు' అని వాళ్లనూ అనుకోమను. నాకు అబ్బెంతరంలేదు. నేను సెప్పేదల్లా ఏందంటే, పగులూరాత్రీ కల్పి రోజైనట్టు, మావూరు, ఏరుకల్పి మావూరోళ్ల బతుకయితాదని. అట్టా వున్నెప్పుడు, మావూరు, మా ఏరు అనక ఏమనాలమల్ల!

“ఉత్తప్పుడు ఎర్రి ముండాల, మూగిదానాలవుంటాది పెన్నేరు. ఊర్నికని పెట్టుకోని కాపాడా వున్నెట్టూ వుంటాది, ఊర్ని నమ్ముకోని పక్కన్నే బతుకుతావున్నెట్టూ వుంటాది. ఇట్టాటిది ఎప్పుడన్నా నీళ్లొచ్చినప్పుడు ఎంతమారిపోతాదని! అప్పుడు సూస్తే, రోజూరాత్రీ, పగులూ సూస్తావుండే మనేరేనాయిది... అని యిసిత్రమయితాది” అని పదారేండ్ల కిందట అంటి. ఇప్పుడు సూస్తే, “ఆ ఏరేనా యిది!” అని యిసిత్రమయితాది. యిప్పుడు మూగిదానాలకాదు, రోగిదానాల వుండాది. తను ఏరునన్న సంగతి తానే మర్సిపోయినట్టుండాది. మనిసికీ, గొడ్డుకూ, సకలజీవరాసికీ దప్పి తీర్చి తను గొంతు ఎండిపోయి నీటి సుక్కలుపోసే వాళ్లకోసం ఎదురుచూస్తావున్నెట్టూ వుండాది. ఎందుకిట్టయింది.? ఏమయింది మాతల్లికి? ఎవరిట్ట, యింతగోరం సేసింది? ఏటినట్టే వుండనిచ్చి, నీటి నెత్తకపోయిన ఆ దొంగలెవురు?

మా పెన్నేటి నీళ్లన్నీ నేనే తాగాలనుకోడంలేదు.. అని సెప్తి. ఎవురుతాగాలని నీళ్ల నెత్తకపోయిరోనాయట్టాట్డికియెట్ట తెలుస్తాది? వూర్లనూ, వూర్ల జనాలనూ తరతరాలుగా తను బతికిస్తావస్తే, ఇప్పుడావూర్లు, జనాలు తనను పట్టిచ్చుకోకపోతే... ఈ ఏటి బతుక్కన్నా అడివిబతుకేమేలు అనుకుంటావుండా? అందుకే సీమతుమ్మతో అడివైపోతాండా? ఎర్రి పెన్నేరుకు మనిసి సంగతి ఇంకా తెల్పినట్టులేదు. ఏటికి నీళ్లరాకుండా వుంటే, ఏటికడుపుసీల్చియేయో పైర్లుపండిచ్చుకోవచ్చు అనుకొంటాడు. మోటార్లు యేసి, నరాల్లోంచి నెత్తర పిండినట్టు, యెముకల్లోంచి గుజ్జుగుంజినట్టు యాన్నో అడుగునున్న నీట్నీ బైటికి తీసి తనపంట పండిచ్చుకోవాలనుకుంటాడు. ఏరు అడివైపోతే, సెట్లా కంపలూనరికి అమ్ముకొనిలెక్కసంపాయిచ్చొచ్చు అనుకొంటాడు.

అట్టనే అయిందిప్పుడు. ఏరులేదుగానీ, ఏట్లో యెక్కడసూసినా ఇంజన్నసప్పుడు. యెవసాయం

సందడి. పైర్లు పండిచ్చే ఆత్రం తప్ప ఏరుపాయేనే అనే తాపత్రయం¹ లేదు. ఏటికి సెర్మం వాలిసేసియెముకలు బైటపడేసినట్టు, ఇసికమాయమైగడ్డలూ, కంపసెట్లూ కనిపిస్తాండాయి. వూరు, ఏరు యేరుగాదంటిగదా! ఏరు ఏరుగా ల్యాకుండా పొయ్యేతలికి, వూరికీ, ఏటికీ సమ్మందం² ల్యాకుండా పోయినట్టుంది. ఒకేల సమ్మందంవుందంటే, అప్పటి సమ్మందానికీ, ఇప్పటి సమ్మందానికీ సమ్మందం ల్యాకుండా పోయింది.

అప్పుడు ఏగి³లేస్తే మనిసి ఏట్లోవుండాల. ఏగిలేసేదాకా యెందుకు తెల్లార్జామున్నేవుండాల. రాత్రుల్ల సీకటిపన్నాక, రోంతసేపటికల్లా మాటమునుగుతాదనే⁴ యాలదాకా ఏట్లో వుండాల. ఏట్లో నుంచి వూర్లోకి, ఇండ్లలోకి కడవల్లో నీళ్లు మోసుకోవాల. మనుసులకు, ఎద్దులకు, బరెగొడ్లకు నీళ్లుగావాలంటే... ఆదా, మగా, పిల్లాజల్లా అంతా ఎప్పుడంటే అప్పుడుమోస్తేగానీ సాలవుగదా! అట్టా ఏట్లో నుంచీవూర్లోకి నీళ్లు మోసకోవడం కష్టంగానే వుండేది. అయితే, అందరూ అట్టా బరువెత్తుకొని పరువెత్తుకుంటా, మాట్లాడుకుంటా, సెలిమల్లోంచి కడవల్లోకి దోసిల్లో నీళ్లు బుడుక్ బుడుక్ అని సల్లుకుంటా నీళ్లు తెచ్చుకుంటా వుంటే ఎంతబావుండేది! ఆడోళ్లు పైట కొంగుసుట్టసుట్టుకుని నెత్తిమీద పెట్టుకోని, ఆపైన కడవ పెట్టుకోని మోస్తే, మొగోళ్లు తువ్వాల్లు కప్పుకున్న బుజాలమీదమోసేవాళ్లు. తెల్లార్జామున, సీకటి సీకటిపన్నాక నీళ్ల కోసం వచ్చే వాళ్లను ఏరుసల్లగాల్లో పలకరిచ్చేది. అట్టావూరు, ఏరు కల్చేయి. ఒకరికస్తసుకాలొకరికి తెల్చేయి. వూరు ఏరుకలవడమేగాదు, మనుసులూ మనుసులూ గుడకా కల్చేవాళ్లు. ఏమోయ్ అంటే యేమోయ్ అనుకునేవాళ్లు, ఏమమ్మా అంటే ఏమమ్మా అనుకునేవాళ్లు.

ఇప్పుడువూర్లోకి కొలాయిలొచ్చినాయి. ఏటిదగ్గరికిపోకుండానే ఏటినీళ్లు ఇండ్లలోకి వచ్చిపడ్తున్నాయి. నీళ్లుమోసుకోవల్సిన బాదతప్పింది. సుగ⁵మైతే సగమైనట్టు, ఏటిబాదనెవురూ, పట్టిచ్చుకోవడం లేదు. ఎండిపోతా వుండే శరీరం నుంచి బొట్లుబొట్లుగా రగతం పిండిఇస్తావున్నెట్టు ఏరెంతకాలం మన కిట్టా నీళ్లు తెచ్చిస్తాది... అనుకునేవాళ్లు లేరు. అంతేగాదు, కడవల్లో నీళ్లు మోసుకునేతప్పుడు, నీళ్లువూరికే పారబొయ్యనోళ్లు యిప్పుడీదుల్లో పార్తున్నా పట్టిచ్చుకోడంలేదు. అదట్టవుండనీ, నీళ్లు వచ్చినన్నాళ్లు వస్తాయి. వాళ్ల జరుగుబాటు జరిగినన్నాళ్లు జరుగుతాది. మనిసి ఏటికాడికిపోయి, ఏరిచ్చిన నీళ్లు మోసుకుని ఇంటికి తెచ్చుకున్నప్పటికీ, ఇంట్లో కూకోని ఇంట్లోకి నీళ్లు తెప్పిచ్చుకున్నప్పటికీ తేడావుండదా? ఏటికీ మనిసికీ వున్న సమ్మందందెబ్బతిన్నేదా? అందువల్లవూరు, ఏరు ఇప్పుడు యేరయిపోయినాయి.

మబ్బునా, మోదానా ఏటికిబోయి, అన్నించీ సస్తా బతుకుతా నీళ్లుమోసుకున్నప్పటికంటే, ఇప్పుడు ఇండ్లలోకే కొలాయిలగుండా నీళ్లొస్తావుంటే ఎంతో బాగుందని వూర్లో అందరూ అనుకుంటా వుంటే, నువ్విట్టా అంటావేంది,..... అనొచ్చు. అవులే, నువ్వువూర్లోలేవు, నీళ్లుమోసుకోవల్సిన బాద ఎట్టానూ వుండదు. అందుకని వూరికీ, ఏటికీ సమ్మందం పోయిందని ఏందేందో అంటావుండావు... అని గుడకా అనొచ్చు. వూర్లో వాళ్లంతా యిప్పుడు సుగపడ్తాండారు అనే కడుపుకుట్టుతోనేనడగడంలేదు. సుగంగా వుండేటియి అన్నీమంచియిగావాలనిలేదు. 'సగమైనట్టు' అనేసామెత ఎందుకొచ్చింది సెప్పండి!

వూర్లోగుడకా అప్పటియేవసాయం పోయింది. ఏరుసెనక్కాయ, జొన్నయిత్తనాలకు వూర్లోవాళ్లంతా

1) తాపత్రయం 2) సంబంధం 3) తెల్లారి లేస్తే 4) నిద్రబోయే 5) సుఖమైతే

కాండ్లు¹ కట్టుకొనిపోయే తప్పుడు ఎంత బాగుండేది! కల్లాల్లో సెనక్కాయవాములు, సొప్ప, పొట్టువాములు కొండలాలవుండేటియి. కొర్ర, ఆరికె, జొన్న, ఏరు సెనక్కాయపైర్లు యేయి యిప్పుడు? పనులు జేసుకుని బతికేవాళ్లకు పనులు ల్యాకపాయె. ఎద్దులకూ, బరెగొడ్లకూ మ్యాత లేకపాయె. అసులు ఎద్దులూ, బరెగొడ్ల ల్యాకుండా పాయె. పనులుల్యాకుండాపోతే అది వూరేనా? ఆపైర్లతోపాటు ఆపనులన్నీ ల్యాకుండాపోయె. ఏ పొద్దుతిరుగుడుపూలోయేసుకుంటా, ఇండ్లల్లా టీవీలు సూసుకుంటా కూకుని. జరిగేవాళ్లకు ఇది అప్పటికంటే సుగంగానే వుంటాది. అయితే, మంచిదేనా?

ఎద్దుల్లో సేద్యం సేస్తావుండే తప్పుడు, అందులో ఎంతపన్ననం² వుండేది! ఎద్దులబండినాగల్లా కూకొని తోలేతప్పుడు వుండే సంతోషం, కారెక్కినా, యిమానం యెక్కినా వుంటాదా? యిత్తనం గొర్రుతోలడమంటే యేందో, కత్తెరమెట్లుపాయడం అంటే యేందో యిప్పటోళ్లకు తెల్చునా? యిత్తనాలకు సెనక్కాయలువొల్చుకుంటా, కతలుసెప్పుకుంటా వుంటే ఎంతబావుండేదో, టీవీల్లో సిన్మాలు సూసేవాళ్లకు ఏం తెల్చు? కూలోళ్లతో కచ్చి కలుపు తియ్యడమో, కోతలు కొయ్యడమో, సేసేతప్పుడు, బువ్వలొస్తే అందరూ కూకోనితినేతప్పుడు ఎట్టుంటాదో సెప్పే మాత్రం ఎట్టాతెలుస్తాది? యెవసాయంపనులు మనుసులు సెయ్యకుండా యంత్రాలు సేస్తావుండె. పండిచ్చేపంట మనుసులు తినేదీగాకపాయె, పనులు తినేదీగాకపాయె. మనిసికీ, పసువుకూ వుండే సమ్మందం కూడా ల్యాకుండాపాయె. కస్తపడేది తక్కువయిందిగనక, సుగంగానే వుండొచ్చు. అయితే, ఆ సుగంలో సంతోషం వుండాదా? సంతోషంలేని సుగంకన్నా, సంతోషంవుండే కస్తంమేలుగదా!

ఇదంతా ఎందుకు సెప్తి? ఏటికాడికిబొయి నీళ్లు మోసుకొని తెచ్చుకునేతప్పటికన్నా, ఏటినీళ్లు ఇండ్లల్లోకి వస్తావుంటే నుగంగావుంది... అనేదానికి సెప్తి. మావూరు, ఏరు యేరుగాదనుకుంటే, ఇప్పుడుయేరయిపోతాండాయిగదా అనేబాదకు సెప్తి. అప్పుడు ఆ ఏట్లో ఇసికపైననడుస్తావుంటే, పొరకిందవుండే జలపాదాలకు తాకుతావున్నెట్టు తడితగిలేది. సేతుల్లో ఇసికనట్టా యిట్టాతోస్తే, దోసిలి నిండా నీళ్లు! సెలిమలో నిండా వుండే పాతనీల్లను బైటికి సల్లి, కొత్తనీటిని కడవకు నింపుకుండామనుకుంటే, వూరి వూరి వచ్చేనీళ్లతో మల్లాసెలిమ నిండుతా సేతులు పడిపోయేటియి. పొద్దుపొడిస్తే, ఎండా ఏరూ, సెండ్రుడొస్తే ఎన్నెలా ఏరూ ఇసుకదిన్నెలమింద పొర్లిపొర్లి ఆడుకునేటియి. అట్టాటి ఏరు, మాపెన్నేరు ఏమయింది?

ఏడుపొస్తావుంది.

అప్పుడు ఎన్నెలరాత్రి ఏటిమీద ఎగుర్తా సంతోషంతో ఆడుకొన్నతీతవ³

ఇప్పుడు తుప్పలతో నిండిన, ఎండిన ఏటిని సూస్తా “ ఏరా... ఏరా... ఏమైపోతివే” అని ఏడుస్తావుండాల నాయాల్నే.

